

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoPr/8/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114224578
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1114224578.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobkyne : F.. H. E., nar. X. X. XXXX, bytom G., E. XX, proti žalovanému : Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Bratislava, Stromová 1, IČO : 00 164 381, o neplatnosť výpovede, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 3. 2. 2016 č.k. 12Cpr 5/2014 - 152, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaný má voči žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala určenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru č.j. 2013-6322/16105:1-141 zo dňa 12. 4. 2013, ako aj mzdového nároku vo výške 1.350 € mesačne, počnúc 4. 7. 2014, až do času, kedy žalovaný žalobkyni umožní pokračovať v práci alebo do času, ako rozhodne súd v konaní o neplatnom skončení pracovného pomeru, s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa bola u žalovaného v štátnozamestnaneckom pomere od 15. 7. 2005 do 30. 6. 2014. Z Príkazu ministra č. 23/2013, ktorým sa mení a dopĺňa Organizačný poriadok a organizačná štruktúra MŠ SR, zistil, že dňom 15. 4. 2013 bolo zrušené miesto žalobkyne. Zo záznamu z pohovoru o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 12. 4. 2013, podpísaným S.. O. H., riaditeľkou osobného úradu, F.. Z. G., riaditeľkou personálneho odboru a Z. N., zástupkyňou L. Q. N., mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa sa dostavila na pohovor vo veci zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta a následného prerokovania a riešenia štátnozamestnaneckého pomeru. Podľa vyjadrenia na zázname podpísaných osôb sa žalobkyňa ohradila voči zrušeniu jej pracovného miesta a hneď vyhlásila, že žiadnu dohodu a výpoveď neprijíma, nebude s nimi rokovať a odišla za ministrom, pričom výpoveď neprevzala. Žalovaný tím v zmysle § 38 ods. 4 Zák. práce považuje výpoveď za doručенú žalobkyni. Z výpisu z dochádzkovej karty žalobkyne zo dňa 12. 4. 2013 mal súd prvej inštancie za preukázané, že čas príchodu žalobkyne na pracovisko žalobkyňa vyznačila o 10.11 hod. a odchod o 14.14 hod., z dôvodu : služobne. Z písomnej výpovede zo dňa 12. 4. 2013 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm.b/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta. Výpovedná doba je dvojmesačná a začne plynúť od 1. 5. 2013, s tým, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne skončí uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby, dňom 30. 6. 2013. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalobkyňa bola uznaná lekárom - S.. Y. H. - práceneschopnou potvrdením zo dňa 15. 4. 2013, spätne, od 12. 4. 2013. Žalobkyňa bola podľa potvrdenia lekára S.. Y. H., uznaná práceneschopnou od 1. 7. 2014.

2/ Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie trval na tom, že výpoveď bola žalobkyni doručенá na pracovisku dňa 12. 4. 2013, ako to vyplýva aj z evidencie dochádzky žalobkyne, ktorá si sama

označila príchod na pracovisko v tento deň až o 10.11 hod., s dôvodom : služobne. Uvedenú skutočnosť potvrdil nadriadený žalobkyne, S.. O., mailom zo dňa 1.2. 2016, bod 5. Na základe toho má za to, že práceneschopnosť žalobkyne zo dňa 12. 4. 2013 bola účelová. Ak žalobkyňa tvrdila, že dňa 12. 4. 2013 mala byť u lekára a prišla do práce o 10.11 hod., mala si po vstupe do budovy označiť elektronicky príchod : od lekára, čo ale neurobila. Následne po vstupe na svoje poschodie, kde vykonávala prácu, je písomná dokumentácia o dochádzke, kde si žalobkyňa opätovne uviedla, že pracovala na Metodickom pedagogickom centre, čo je rozpočtová organizácia žalovaného v K.. Uvedený zápis žalobkyne potvrdil nadriadený žalobkyne, S.. O., mailom zo dňa 1. 2. 2016, bod 5. Prax u žalovaného bola taká, že ak by bol zamestnanec u lekára, musel si dať od neho potvrdiť priepustku, čo žalobkyňa neurobila. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v čase prejednávania skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru a doručovania výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru práceneschopná nebola, neskorý príchod na pracovisko o 10.11 hod. označila dôvodom : služobne a pracovisko opustila o 14.14 hod., podľa záznamu elektronickej dochádzky.

3/ Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa bola výpoveď o skončení štátnozamestnaneckého pomeru doručovaná dňa 12. 4. 2013, kedy sa žalobkyňa dostavila na pracovisko oneskorene o 10.11 hod., pričom ako dôvod uviedla : služobne. Žalovaný teda správne, nie v ochrannnej dobe podľa § 64 ods. 1 písm. a/ Zák. práce ako to tvrdila žalobkyňa, keďže doklad o práceneschopnosti mu doručila až dňa 15. 4. 2013, hoci so spätnou účinnosťou, doručoval výpoveď o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a to v zmysle §38 ods. 1 a ods. 4 Zák. práce do jej vlastných rúk a na pracovisku. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že povinnosť zamestnávateľa bola splnená, nakoľko doručenie výpovede bolo zmarené konaním žalobkyne, ktorá sama pred súdom uviedla, že po tom, ako jej bolo oznámené, že jej miesto bude zrušené, po pár minútach svojvoľne opustila osobný úrad, výpoveď odmietla prevziať, čím si zapríčinila, že účinky doručenia výpovede nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne. Keďže žalobkyňa bola výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru riadne doručovaná na pracovisku dňa 12. 4. 2013, bez preukázania dokladu o uznaní dočasne za práceneschopnú, t.j. nie v ochrannnej dobe, v zmysle § 64 ods. 1 písm. a/ Zák. práce, pracovný pomer s ňou riadne skončil dňa 30. 6. 2013. V zmysle ust. § 77 Zák. práce mohla žalobkyňa uplatniť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť; predmetná lehota je prekluzívna a hmotno-právna, t.j. súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti a žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru musí byť doručená súdu najneskôr v posledný deň uvedenej hmotnoprávnej lehoty, v danom prípade teda najneskôr dňa 30. 8. 2013 (keďže štátnozamestnanecký pomer žalobkyne mal na základe výpovede skončiť dňa 30. 6. 2013. S poukazom na preklúziu, t.j. zánik práva domáhať sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, bez ďalšieho. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento si trovy neuplatnil.

4/ Uvedený rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prípade, ak by odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, navrhovala, aby odvolací súd pripustil možnosť podať v danej veci dovolanie podľa ust. § 238 ods. 3 O.s.p., nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a síce, či je povinnosťou zamestnávateľa v prípade splnenia fikcie doručenia výpovede zamestnancovi podľa § 38 ods. 4 Zák. práce, za účelom uplatnenia práva zamestnanca na súdnu ochranu podľa § 64 Zák. práce, oboznámiť ho s obsahom záznamu o doručovaní výpovede a doručovanej výpovede jej zaslaním na vedomie tomuto zamestnancovi v lehote plynutia výpovednej doby, nakoľko sa jedná o jedinou rozhodnú právnu skutočnosť od ktorej zákon odvodzuje a s ktorou zákon spája začiatok plynutia výpovednej doby, je riadne doručenie výpovede. Žalobkyňa vytýkala súdu prvej inštancie, že tento na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy len skutočnosti tvrdené žalobcom. Žalovaná trvala na tom, že sa dňa 12. 4. 2013 dostavila na pracovisko za účelom oboznámenia jej nástupu na PN, nakoľko hneď ráno bola na ošetrení u lekára fyzioterapeuta so seknutými krížmi, ktorý jej práceneschopnosť navrhol. Na odbore, na ktorom žalovaná pracovala nikto netušil, že sa nejaká organizačná zmena má dotknúť jej pracovného miesta, ako to uviedlo jej nadriadený S.. O., ani ten nemal o zrušení pracovného miesta vedomosť. Žalovaná potvrdila, že ju F.. G. oboznámila s tým, že sa u žalovaného realizuje organizačná zmena a že sa údajne dotkne aj jej osoby. Žalovaná prehlásila v odvolaní na svoju česť, že jej nikto neoznámil ďalšie kroky, súvisiace s údajnou organizačnou zmenou, takže nemohla vedieť, že jej zamestnávateľ chcel doručovať výpoveď. Zamestnávateľ pred samotným odovzdaním výpovede by jej mal ponúknuť voľné pracovné miesta za

účelom jej trvalého preloženia v služobnom úrade alebo ak by sa nedohodla so služobným úradom inak (§ 47 písm. b/ Zák. o štátnej službe) alebo by neuzavrela dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru až potom by mal zamestnávateľ právo jej oznámiť, že jej chce doručovať výpoveď. Vzhľadom na krátkosť času, ktorý sa zdržala na osobnom úrade, jej toto zo strany Ing. Belešovej ani zo strany S.. H. oznámené nebolo. Rovnako tak mal žalovaný z dochádzkového systému vedomosť, že sa na pracovisku v ten deň zdržala do 14.14 hod., takže žalovanému nič nebránilo urobiť voči jej osobe ďalšie kroky, a to ponúknuť jej pracovné miesto za účelom trvalého preloženia alebo ponuky o dohode o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a až následne jej doručiť výpoveď. To neurobili podľa názoru žalovanej z dôvodu, že im oznámila, že od 12. 4. 2013 je PN. Že túto skutočnosť vzali na vedomie, dosvedčuje aj to, že jej za tento deň nezaplatili mzdu, ale žalobkyňa poberala nemocenské dávky. Je preto nepravdivé tvrdenie, že jej započítali tento deň v práci. Z vykonaného dokazovania nevyplývajú teda také skutkové tvrdenia, s ktorými sa súd prvej inštancie stotožnil, tieto sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, je v nich logický rozpor v hodnotení dôkazov. Dôkazy produkované žalovaným nie sú vierohodné. Ona nikdy nevypovedala, že odmietla prevziať výpoveď, ani nemohla, nakoľko k doručovaniu výpovede nedošlo. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nemal dôvod neveriť tvrdeniam a dôkazom žalovaného o organizačnej zmene, jeho ponukách pre žalobkyňu, keď práve z tohto dôvodu bola pozvaná na pohovor, avšak vôbec nevysvetľuje, prečo neverí tomu, čo uvádzala žalobkyňa a o čom predkladala listinné dôkazy. Je nelogické, aby neprijala prípadné ponúkané pracovné miesto, nakoľko je matkou maloletého 14-ročného syna, je vo veku 55 rokov. Súd prvej inštancie neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Žalobkyňa v odvolaní zdôraznila, že v čase, kedy jej mala byť údajne doručovaná výpoveď, neexistovalo rozhodnutie ministra o organizačnej zmene. Rozhodnutie ministra č. 23/2013 bolo prijaté až 15. 4. 2013 a teda dňa 12. 4. 2013 nemohlo byť známe, ktorých štátnozamestnaneckých miest sa organizačná zmena dotkne. Až do podpisu Príkazu ministra č. 23/2013 zo dňa 15. 4. 2013 mohlo toto rozhodnutie doznať zmeny a nemuselo sa vôbec dotknúť jej pracovného miesta. Ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného o doručovaní výpovede dňa 12. 4. 2013, nič nebránilo žalovanému, aby jej túto výpoveď aj so záznamom o údajnom doručení poslal poštou, čím by jej dal na vedomie uvedenú skutočnosť, s tým, že nastali účinky doručenia výpovede, aby sa mohla účinne domáhať súdnej ochrany. Ona mala až do 30. 6. 2014 za to, že zamestnávateľ s ňou neukončil štátnozamestnanecký pomer. Potvrdzuje to aj skutočnosť, že písala žalovanému, že dňom 30. 6. 2014 ukončuje PN a žiadala o pridelovanie práce. V rozpore so skutkovým stavom je žalovaným dodatočne vyhotovená listina - záznam o jej príchode a odchode z pracoviska, na ktorom sú pripojené tri podpisy; ale ak je pravdivé tvrdenie, že tento záznam bol vyhotovený pri doručovaní výpovede, teda cca o 11.00 hod., potom na tejto listine nemohol byť vytlačený údaj o jej odchode z pracoviska preto sa listina s tromi podpismi, s uvedením dátumu a hodiny jej príchodu a odchodu z pracoviska nemôže vzťahovať k „záznamu o prerokovaní výpovede“.

5/ Žalobkyňa ďalej v odvolaní poukazovala na to, že keďže jej dňa 12. 4. 2013 pri pohovore nebola doručovaná žiadna výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, nemohla sa ona následne účinne brániť a výpoveď namietat' a teda ani v lehote do 30. 8. 2013 podať žalobu. Rovnako tak ani p. K. - zástupca predsedu odborov, neskôr predseda odborov - nemala vedomosť o rušení pracovného miesta žalobkyne; p. K. bola pred súdnym konaním donútená bývalou riaditeľkou osobného úradu S.. H., podpísať, že výpoveď žalobkyne bola v odboroch prerokovaná. V osobnom spise žalobkyne neboli založené žiadne listiny, ktoré žalovaný zakladal do súdneho spisu, a to „Záznam o prerokovaní skončenia štátnozamestnaneckého pomeru“ s dopísaným dátumom 12. apríla 2013 - tento záznam sa absolútne nezhoduje so záznamom založeným v osobnom spise, kde sa uvádza, že bola prítomná len p. G., S.. H. a žalobkyňa a nie aj p. N., t.j. tento záznam bol vyrobený žalovaným dodatočne. Uvedené vedúce zamestnankyne žalovaného sa všetko rozhodli napísať po pracovnej dobe, čo sa dá zistiť z dochádzky p. N., ktorá bola ako jediná z odborov dňa 12. 4. 2013 v práci po 14-tej hodine, a preto to musela podpísať. Týmto žalobkyňa poukazovala na falšovanie dokladov zo strany žalovaného; predložila vyjadrenie p. K. zo dňa 25. 1. 2016, o tom, že dodatočne podpisovala súhlas zo dňa 11. 4. 2013 - všetko sa vyrábalo dodatočne. Žalobkyňa trvala na tom, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 12. 4. 2013 jej bola doručená až dňa 30. 6. 2014, bez predchádzajúcej ponuky pracovných miest, kedy bola dňa 30. 6. 2014 ešte práceneschopná. Zo strany žalovaného išlo o úmyselné konanie - zatajenie informácie o údajnom doručovaní výpovede, ktoré malo priamu súvislosť s odňatím práva účinne sa brániť na súde vzhľadom na dvojmesačnú prekluzívnu lehotu na podanie žaloby. Žalobkyňa ďalej trvala na tom, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, nakoľko sa nedôsledne vysporiadal s jej tvrdeniami o tom, že jej dňa 12. 4. 2013 nebola doručovaná žiadna výpoveď, naopak tvrdenia žalovaného prijal ako absolútnu pravdu. Upozorňovala súd, že listiny predložené žalovaným

boli vyhotovené dodatočne a tiež že jej výpoveď nebola prerokovaná s odborovou organizáciou, o čom predložila potvrdenie p. K. zo dňa 25. 1. 2016.

6/ V odvolaní žalobkyňa reagovala aj na emailové vyjadrenie jej nadriadeného Mgr. Drgu zo dňa 1. 2. 2016, kde uviedla, že jej S.. O. nemohol dňa 12. 4. 2013 podpísať priepustku na ošetrovanie, nakoľko ona nemohla vedieť deň dopredu, že ju sekne v krížoch bude potrebovať akútne ošetrovanie. Žalobkyňa tiež považuje za zarážajúce, že S.. O. ako jej nadriadený nevedel o tom, že mu na jeho odbore zrušili pracovné miesto, keďže tvrdil, že o zrušení pracovného miesta sa dozvedel z telefonátu žalobkyne dňa 12. 4. 2013. Zopakovala, že ona dňa 12. 4. 2013 ráno nemohla ísť za svojim nadriadeným, nakoľko mala seknuté kríže a jej manžel ju viezol k odbornej lekárke na obštrukciu, ktorý obvodná lekárka robiť nevie a ani nemôže. Nakoľko táto sídli v blízkosti ministerstva, išla žalobkyňa najprv do práce oznámiť, že bude na PN a až potom chcela ísť k obvodnej lekárke, ktorá sídli v Dúbravke, kde žalobkyňa aj býva. Táto obvodná lekárka jej mala vystaviť doklad o PN už 12. 4. 2013, ale keďže žalobkyňa tieto neprijemné okolnosti zdržali v práci, obvodnú lekárku, ktorá v piatok pracuje len do 12.00 hod. už nezastihla, preto jej doklad o PN mohla vystaviť až v pondelok. S.. O. potvrdil, že v piatok nemala prácu mimo úrad, takéto tlačidlo na dochádzke žalobkyňa stlačila omylom. Bežne sa stáva, že si pracovníci pomýlili tlačidlá, ktorých je veľa seba 9 a ktoré musia stlačiť, aby sa dostali do priestoru pracoviska. S.. O. tiež v uvedenom liste potvrdzuje, že žalobkyňa mala problémy s krížami. Na jej pracovné miesto nastúpil na ministerstve riaditeľ ZŠ v Žiline p. H., ktorý prišiel o svoje pôvodné miesto tým, že jeho ZŠ spojili s inou školou, čo potvrdzuje vyjadrenie sekretárky vedúceho služobného úradu, že miesto žalobkyne zrušené byť nemôže. Nie je pravdou tvrdenie S.. O., že ona údajne odmietla ponuku na preloženie, pretože ona by takú ponuku prijala veľmi rada, mala by konečne menej práce a hlavne by bola na svojom pôvodnom odbore, na ktorý bola prijatá. S.. O. tiež vedel, že sa v odboroch nič neprerokovalo. To, že ju lekárka objednala na ambulantnú liečbu rehabilitačnými postupmi na 17. 4. Je logické, nakoľko nemožno rehabilitovať pacienta, ktorý má seknuté kríže. Rehabilituje sa až po tom, ako obštrukcie zaberú. Nešlo o žiadnu vymyslenú liečbu, nakoľko táto liečba trvala 6 mesiacov a následne bola žalobkyňa odporučená na konzílium riešiť liečbu operačne. S.. O. uvádza, že s ním organizačné zmeny na jeho útvare prerokované neboli, čo potvrdzuje zámer zbaviť sa žalobkyne. Uvedenie zlého dátumu v procese rušenia pracovného miesta podľa žalobkyne nie je preklepom, všetky logické súvislosti podľa jej názoru nasvedčujú tomu, že žalovaný listiny dodatočne pozmeňoval alebo ich dodatočne zhotovoval. Pán H., ktorý nastúpil na miesto žalobkyne, tam pracoval 3 mesiace a následne z ministerstva odišiel. Žalobkyňa vo vyjadrení ďalej poukazuje na skutočnosť, že na vybavenie práce boli spolu dve pracovníčky, čo sa pre množstvo práce nedalo stihnúť, takže sa kopili sťažnosti. V žiadnom prípade preto nemohlo ísť v práci o jej zlyhanie. Pre prípad, že by odvolací súd jej odvolaniu nevyhovел a rozsudok súdu prvej inštancie by potvrdil, žalobkyňa navrhovala odvolaciemu súdu, aby pripustil vo veci dovolanie podľa §238 ods. 3 O.s.p., nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a síce, či je povinnosťou zamestnávateľa v prípade splnenia fikcie doručenia výpovede zamestnancovi podľa § 38 ods. 4 Zák. práce za účelom uplatnenia práva zamestnanca na súdnu ochranu podľa § 64 Zák. práce, oboznámiť ho s obsahom záznamu o doručovaní výpovede a doručovanej výpovede jej zaslaním na vedomie tomuto zamestnancovi v lehote plynutia výpovednej doby, nakoľko sa jedná o jedinú rozhodnú právnu skutočnosť, od ktorej zákon vyvodzuje a s ktorou zákon spája začiatok plynutia výpovednej doby, je riadne doručenie výpovede.

7/ Na odvolanie žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdiť. Poukazoval na to, že z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 12. 4. 2013 žalovaný prostredníctvom poverených osôb s Osobného úradu S.. H. a F.. G. oznámil žalobkyne zrušenie jej pracovného miesta s účinnosťou od 15. 4. 2013. Na ktoré oznámenie žalobkyňa zareagovala tak, že po troch minútach stretnutie na osobnom úrade opustila. Zo záznamu z pohovoru vyplýva, že žalobkyňa po oznámení zrušenia jej pracovného miesta odišla z miestnosti a vec sa na Osobný úrad nevrátila. Svojím odchodom zmarila, aby jej žalovaný ponúkol inú vhodnú pozíciu resp. doručil výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru priamo na mieste. Svojím útekem žalobkyňa zmarila doručenie výpovede. Žalovaný si tým svoju povinnosť doručiť výpoveď splnil a už nebol povinný doručovať žalobkyne výpoveď aj poštou, rovnako tak nebolo jeho povinnosťou naháňať žalobkyňu po budove ministerstva; logicky potom listina neobsahuje záznam, že žalobkyňa odmietla prevziať ako listinu o ponúknutej inej práci resp. listinu o výpovedi. Riadnym dorúčením výpovede začala plynúť dvojmesačná výpovedná doba, ktorá skončila dňa 30. 6. 2013. Žaloba bola podaná na súde dňa 28. 8. 2014, t.j. po uplynutí prekluzívnej lehoty v zmysle § 77 Zák. práce, ktorá uplynula dňa 30. 8. 2013. V danom prípade tak už nebolo možné preskúmať otázku platnosti výpovede z pracovného pomeru, skutkové okolnosti namietané žalobkyňou v jej odvolaní sú irelevantné. Napriek tomu sa k nim žalovaný rozhodol vo vyjadrení zaujať stanovisko, nakoľko aj tak neznamenajú,

že by výpoveď daná žalobkyni bola neplatná. Žalobkyňa tvrdí, že na odbore, kde pracovala, nikto netušil, že sa nejaká organizačná zmena má dotknúť jej pracovného miesta, ani jej nadriadený S.. O.. Uvedená skutočnosť je ale irelevantná; je prirodzené, aby o organizačnej zmene vedelo okrem vedenia ministerstva čo najmenej ľudí, aby sa potenciálne dotknutí zamestnanci nemohli vyhnúť prepusteniu účelovými práceneschopnosťami. Ďalej žalobkyňa tvrdí, že za deň 12. 4. 2013 jej žalovaný nezaplatil mzdu, čím zobral na vedomie, že už bola práceneschopná. Žalovaný tak urobil, lebo nemohol porušiť všeobecne záväzné právne predpisy, čo ale nič nemení na tom, že dňa 12. 4. 2013 o práceneschopnosti žalobkyne nemal žiadnu vedomosť, keďže doklad o práceneschopnosti späťne od 12. 3. 2014 mu bol doručený až dňa 15. 4. 2014. Žalobkyňa tiež tvrdí, že jej nemohla byť dňa 12. 4. 2013 vyhotovená výpoveď, keď v tento deň ešte neexistovalo rozhodnutie ministra č. 23/2013 o organizačnej zmene, ktoré bolo prijaté dňa 15. 4. 2013. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že rozhodnutie ministra bolo prijaté dňa 9. 4. 2013 s účinnosťou od 15. 4. 2013. O pripravovanej organizačnej zmene sa interne vedelo už od 9. 4. 2013 a tak osobný úrad predvolal žalobkyňu na stretnutie dňa 12. 4. 2013, s tým, že od 15. 4. 2013 bude účinná nová organizačná štruktúra, že miesto žalobkyne bude zrušené a že má pre žalobkyňu iné vhodné miesto. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že záznam bol vyhotovený cca o 11.00 hod., preto na tejto listine nemohol byť vytlačený dátum o odchode z pracoviska. Uvedený záznam bol v skutočnosti vypracovaný až po jej odchode z pracoviska a je v ňom zachytený priebeh toho, čo sa udialo na osobnom úrade o cca 11.00 hod. Žalovaný ešte čakal, či sa v priebehu pracovnej doby žalobkyňa na osobný úrad ešte nedostaví za účelom ponuky iného vhodného miesta, ale keďže sa žalobkyňa už nedostavila a z práce odišla, bol vypracovaný uvedený záznam. Žalobkyňa tiež predložila vyjadrenie p. Plechovej zo ZV SLOVES, že dodatočne podpisovala súhlas zo dňa 11. 4. 2013, t.j. že „odbory“ dňa 11. 4. 2013 prerokovali výpoveď žalobkyni, pričom podľa vyjadrenia p. Plechovej zo dňa 25. 1. 2016 výpoveď prerokovaná nebola a neexistuje o tom žiadny záznam. Skutočnosť, či výpoveď bola alebo nebola prerokovaná „odbormi“ je z hľadiska platnosti výpovede irelevantná. Žalovaný si svoju povinnosť prerokovať výpoveď splnil tým, že požiadal „odbory“ o jej prerokovanie. Podľa ust. § 74 Zák. práce, ak k prerokovaniu výpovede „odbormi“ nedošlo, platí, že k prerokovaniu došlo. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že výpoveď jej bola doručená v ochrannnej dobe; práceneschopnosť bola žalobkyni vystavená dňa 15. 4. 2013 späťne odo dňa 12. 4. 2013. Žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na fakt, že žalobkyňa návštevu lekára kryla označením elektronickej dochádzky „služobný príchod“ a označením v písomnej knihe dochádzky „návšteva Metodicko-pedagogického centra“. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa na žiadnom stretnutí v Metodicko-pedagogickom centre nebola; žalovaný dňa 12. 4. 2013 nemal vedomosť o žiadnej návšteve lekára. Ak žalobkyňa následne ohlásila späťne na deň 12. 4. 2013 návštevu lekára, išlo z jej strany o podvod (že bola služobne na Metodicko-pedagogickom centre) a o závažné porušenie pracovnej disciplíny.

8/ Dňa 23. 11. 2016 (č.l. 184 a nasl. spisu) doručil žalovaný súdu prvej inštancie písomné podanie, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru v zmysle ust. § 1 ods. 3 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, rovnako tak v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona vyplýva, že zamestnávateľom štátneho zamestnanca je štát, ktorý je reprezentovaný príslušným služobným úradom ako organizačnou zložkou štátu ako zamestnávateľa. Štátnozamestnanecký pomer k štátu je verejnoprávnym vzťahom k štátu a nie k služobnému úradu. Aj v prípade preloženia na vykonávanie štátnej služby do iného služobného úradu trvá štátnozamestnanecký pomer nepretržite naďalej, nakoľko nedochádza k zmene zamestnávateľa, ktorým naďalej zostáva štát. služobný úrad má tak iba postavenie subjektu, ktorý koná v štátnozamestnaneckých vzťahoch za štát. Žalovaným v konaní však nie je štát, ale služobný úrad, ktorý tak nie je pasívne legitimovaný v tomto konaní, pretože nebol vo svojom mene zamestnávateľom žalobkyne. Aj z tohto dôvodu navrhuje žalovaný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

9/ Na vyjadrenia žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa (replika, č.l. 189 a nasl. spisu) tak, že opakovane zdôraznila, že jej výpoveď zo strany žalovaného doručená nebola, pretože dňa 12. 4. 2013 prišla do práce od odborného lekára po obstrukciách a ošetrovaní seknutých krížov po desiatej hodine a následne keď bola v ten istý deň predvolaná na osobný úrad, p. F. G. jej oznámila, že jej pracovné miesto sa bude rušiť, na čo žalobkyňa uviedla, že si to ide overiť k ministrovi alebo vedúcemu služobného úradu, nakoľko odbor, na ktorom ona pracovala, bol dlhodobou personálne poddimenzovaný a čakali posilu minimálne dvoch zamestnancov. Riaditeľovi odboru bolo navýšenie počtu zamestnancov zo strany vedenia ministerstva prisľúbené, rovnako tak p. K., v tom čase predsedníčka odborov, o žiadnej organizačnej zmene nebola informovaná. Vedomosť o nej nemal ani nadriadený žalobkyne, S.. O.. Žalobkyňa má vedomosť o tom, že výpoveď sa vždy doručovala zamestnancovi za prítomnosti jeho nadriadeného, zástupcu odborov a osobného úradu. Nestalo sa, aby nadriadený nevedel o tom, že jeho zamestnancovi sa ruší pracovné miesto. Oboznámenie zamestnanca s tým, že sa ruší jeho pracovné miesto, nie je so zákona spojené s fikciou doručovania alebo doručenia výpovede. Žalobkyňa absolútne

vyučuje pravdivosť tvrdenia žalovaného o zrušení jej miesta, nakoľko na ich odbore naopak bolo reálne potrebné navýšenie počtu zamestnancov. Žalobkyňa zopakovala, že rozhodnutie ministra č. 23/2013 podľa ktorého sa ona mala stať nadbytočnou, bolo prijaté až s účinnosťou od 15. 4. 2013, preto ani v čase údajného doručovania výpovede dňa 12. 4. 2013 rozhodnutie o organizačnej zmene neexistovalo. Ona ale aj tak oznámila, že odo dňa 12. 4. 2013 je na PN a prišla si len zobrať prácu na doma, nakoľko jej lekárka oznámila, že jej práceneschopnosť bude dlhodobá. Žalobkyňa trvala na tom, že listinné materiály dokladala do spisu S.. H. až s ročným odstupom, kedy tiež donútila podpísať p. K. - predsedníčku odborov, že jej výpoveď bola v odboroch prerokovaná. Išlo o svojvoľné rozhodnutie, ktoré uskutočnila ešte párkrát, za čo nakoniec musela z ministerstva odísť. Keď žalobkyňa oznámila, že po skončení PN nastupuje do práce, bolo jej oznámené, že jej bola výpoveď doručená dňa 12. 4. 2013. Zopakovala, že určite by bola prijala hocikaké miesto, ak by jej ho boli ponúkli, lebo vo veku 55 rokov, s tromi deťmi, z toho najmladším len vo veku 11 rokov a dvomi deťmi na vysokoškolskom štúdiu, by neprijatie akéhokoľvek pracovného miesta pre ňu znamenalo ohrozenie existencie celej rodiny. Znovu zopakovala, že pri príchode do zamestnania omylom označila nie príchod od lekára ale tlačidlo s označením služobný príchod, k čomu dodala, že po štyroch injekciách a obstreku nevnímala, čo stláča. Dodala, že ju následne nikto nezamestnal, hoci má dve vysoké školy a napísala množstvo žiadostí na rôzne profesie, pritom bola ochotná zobrať aj prácu, ktorá si VŠ vzdelanie nevyžaduje. Na margo tvrdenia žalovaného, že v konaní mala správne žalovať Slovenskú republiku, štát, a nie priamo ministerstvo, uviedla, že všetky listiny, ktoré boli v tejto súvislosti vyhotovené, boli označené názvom ministerstva a nie Slovenskej republiky.

10/ Ďalšie podania stranami sporu vo veci ďalej učené neboli.

11/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12/ Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13/ Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie CSP preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. v celom rozsahu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

14/ Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že prvoinštančný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny záver. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné.

15/ Podľa § 36 Zák. práce, k zániku práva preto, že sa v ustanovenej lehote neuplatnilo, dochádza len v prípadoch uvedených v § 63 ods. 4 a 5, § 68 ods. 2, § 69 ods. 3, § 75 ods. 3, § 77, § 87a ods. 7, § 193 ods. 2 a § 240 ods. 9. Ak sa právo uplatnilo po uplynutí ustanovenej lehoty, súd prihliadne na zánik práva, aj keď to účastník konania nenamietne.

16/ Podľa § 38 ods. 1 Zák. práce, písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý.

17/ Podľa § 38 ods. 4 Zák. práce, povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

18/ Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie má za to, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa žalobkyňa dňa 12. 4. 2013 dostavila na osobný úrad na pohovor, na ktorom jej bolo oznámené, že jej pracovné miesto je v dôsledku rozhodnutia o organizačnej zmene zrušené. Žalobkyňa sa voči zrušeniu jej pracovného miesta ohradila, výslovne odmietla návrh na dohodu o preložení alebo ukončení jej štátnozamestnaneckého pomeru, rovnako tak odmietla prevziať výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, s tým, že ona sama pohovor ukončila a osobný úrad svojvoľne opustila s tým, že ide za ministrom. Žalobkyňa dňa 12. 4. 2013 vedome odmietla prevziať okrem iného výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru (tak ako sa odmietla rozprávať o inom spôsobe riešenia situácie, napr. trvalým preložením, či o ponuke iných voľných miest); uvedené malo za následok, že predmetnú

výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru je nutné považovať za doručенú, pre odmietnutie prijatia tejto písomnosti zo strany žalobkyne, v zmysle ust. § 38 ods. 1 a ods. 4 Zák. práce. Nebolo povinnosťou zamestnávateľa po tomto pokuse o doručenie výpovede žalobkyni „snažiť sa doručiť jej výpoveď „za každú cenu“, opakovane, ani ju zas a znova hľadať na pracovisku za účelom doručenia predmetnej výpovede. Žalovaný si svoju povinnosť doručiť výpoveď žalobkyni splnil, žalobkyňa mala príležitosť si výpoveď prevziať a túto si zmarila vlastným konaním.

19/ Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu správne vysporiadal aj s otázkou, či bola alebo nebola žalobkyni predmetná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru doručovaná v rámci plynutia ochrannej doby podľa § 64 ods. 1 písm. a/ Zák. práce, keď došiel k správnej závere, že žalobkyni bola výpoveď doručená dňa 12. 4. 2013, t.j. ešte pred začatím plynutia ochrannej doby. V posudzovanom prípade bola výpoveď doručovaná žalobkyni na pracovisku do vlastných rúk dňa 12. 4. 2013, kedy ju odmietla prevziať, ako je uvedené v texte vyššie (bod 18 odôvodnenia). Ošetrujúca lekárka až dňa 15. 4. 2013 rozhodla o práceneschopnosti žalobkyne, späťne k 12. 4. 2013. To, že žalobkyňa bola ošetrujúcou lekárkou uznaná za práceneschopnú späťne k dátumu už od 12. 4. 2013 však nemôže zmeniť nič na skutočnosti, že o práceneschopnosti žalobkyne bolo lekárom rozhodnuté až 15. 4. 2013, a teda že uvedeným rozhodnutím o uznaní za práceneschopnú žalobkyňa dňa 12. 4. 2013 ešte nedisponovala a teda sa ním dňa 12. 4. 2013 v čase doručovania výpovede nemohla preukázať žalovanému ako svojmu zamestnávateľovi (čo by žalobkyňa nepochybne urobila, pokiaľ by už v tom čase za práceneschopnú uznaná bola). Skutočnosť, že lekár uznal žalobkyňu práceneschopnou už od 12. 4. 2013 teda nemôže spôsobiť posúdenie výpovede danej žalobkyni ako výpoveď, ktorá bola daná zamestnancovi v ochrannej dobe, keďže dňa 12. 4. 2013 v čase doručovania výpovede žalobkyni o jej uznaní za práceneschopnú (a teda o začatí plynutia ochrannej doby) ešte nebolo rozhodnuté - to sa stalo až dňa 15. 4. 2013. Z hľadiska zákazu výpovede v zmysle § 64 ods. 1 písm. a/ Zák. práce v ochrannej dobe, kedy je zamestnanec uznaný dočasne za práceneschopného, je totiž rozhodujúci deň, kedy bolo rozhodnuté lekárom o tom, že zamestnanec je dočasne práceneschopný, čo sa v prejednávanej veci stalo až dňa 15. 4. 2013, t.j. po doručení výpovede žalobkyni ešte dňa 12. 4. 2013; nie je významná skutočnosť ak lekár dodatočne so spätnou účinnosťou uznal zamestnanca za práceneschopného so skorším dátumom, späťne. Platnosť právneho úkonu - v tomto prípade výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru - je nutné posudzovať k okamihu a s ohľadom na okolnosti, kedy bol predmetný právny úkon vykonaný (podľa stavu existujúceho v momente doručovania výpovede); t.j. právne účinky výpovede sa posudzujú podľa okolností, ktoré tu boli v čase jej doručovania žalobkyni; ku skutočnostiam, ktoré nastali po doručení výpovede prihliadať nemožno. Žalobkyni začala plynúť dvojmesačná výpovedná doba počnúc 1. 5. 2013 a táto (pokiaľ by sa žalobkyňa nestala práceneschopnou) by uplynula s dňom 30. 6. 2013.

20/ Podľa § 77 Zák. práce, neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

21/ Právo zamestnanca domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu, smerujúceho k zániku pracovného (štátnozamestnaneckého) pomeru má časovo obmedzené trvanie. V zmysle cit. ust. § 77 Zák. práce zamestnanec môže toto právo uplatniť na súde v dvojmesačnej lehote, ktorá má prekluzívny charakter, t.j. jej márnym uplynutím toto právo zaniká. Ak nedôjde k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru, platí domnienka, že pracovný pomer bol skončený platne. Ak sa toto právo uplatnilo na súde po uplynutí stanovenej lehoty, súd prihliadne na zánik práva, aj keď to účastník konania nenamietne. Pre plynutie prekluzívnej dvojmesačnej lehoty podľa § 77 Zák. práce je podstatný rozväzovací prejav, čo vyplýva z dikcie ust. § 77 („...v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť“), z čoho je nutné vyvodiť, že prípadná práceneschopnosť zamestnanca, ktorá môže trvať aj dlhšie než po dobu dvojmesačnej lehoty umožňujúcej napadnúť prípadnú neplatnosť zániku pracovného pomeru na súde, nemôže ovplyvňovať lehotu na uplatnenie prípadnej neplatnosti rozviazania pracovného pomeru (porovnaj napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 31/97, rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 29/2017, tiež uznesenie NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2183/2004). Práceneschopnosť žalobkyne teda lehotu uvedenú v ust. §77 Zák. práce nemohla predĺžiť a jej plynutie nijako ovplyvniť. Ako tiež zdôraznil Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 29/2017, účelom ust. § 77 Zák. práce je tiež „...aby sa čo najrýchlejšie odstránila neistota právneho vzťahu zamestnanca a zamestnávateľa a čo najskôr nastolila právna istota. Skutočnosť, že sa zamestnanec nachádza v ochrannej dobe, môže mať právne následky len z hľadiska výpovednej doby (§ 64 ods. 2 Zák. práce), nie však z hľadiska prekluzívnej lehoty v zmysle § 77 Zák. práce..... Účelom ochrannej doby rozhodne nie je vytvoriť zamestnancovi širší časový priestor na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru...“

22/ V súdnej právnej veci potom dňom 1. 7. 2013 začala žalobkyni plynúť dvojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá márne uplynula s dňom 30. 8. 2013; žalobkyňa podala predmetnú žalobu na súde až dňa 28. 8. 2014, t.j. po uplynutí prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce. Súd prvej inštancie preto správne žalobu žalobkyne na základe uvedeného záveru bez ďalšieho zamietol. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne, aby odvolací súd v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pripustil vo veci dovolanie podľa § 238 ods. 3 O.s.p., nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, odvolací súd poukazuje na to, že ust. § 238 ods. 3 O.s.p. medzičasom stratilo účinnosť, pričom právo podať dovolanie prináleží žalobkyni v zmysle a za podmienok, ktoré sú obsiahnuté v poučení tohto rozhodnutia. Na margo argumentácie žalovaného o jeho údajnom nedostatku vecnej pasívnej legitímácie v konaní, kedy podľa jeho názoru mala žalobkyňa po správnosti žalovať štát, t.j. Slovenskú republiku, odvolací súd poznamenáva, že takýto nedostatok v konaní nezistil, keď vecne pasívne legitimovaným subjektom v tomto súdnom konaní je zamestnávateľ žalobkyne, t.j. žalované Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR.

23/ Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), včítane výroku o trovách prvoinštančného konania.

24/ O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

25/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).